

Macon se ramenem opíral o stěnu mojí skříňky a výsměšně na mě hleděl s očima pod kšticí vlasů sestříhaných na Zaca Efrona. Kdykoli jsem se na Macona Santa zadívala, jako bych dostala ránu na solar. Byl nádherný, jasně, nejvýraznější byly ale jeho oči. Jejich pohled pálil, jako by mi mohl sežehnout kůži na popel a vyrvat srdce z hrudi.

Máma vždycky říkala, že se vyjadřuju vzletně, ale tak to opravdu bylo. Vyměnit si pohled s Maconem bylo jako postavit se do cesty rozběsněné bouři. Vyjdete z ní zesláblí, udýchaní a pohmoždění.

„Nevzpomínám si, že bych tě pozvala, ať se k naší konverzaci připojíš,“ podotkla jsem.

Odfykl si. „Pozvánku nepotřebuju. A u Hayese nemáš šanci. Ten je na vypatlaný vyzábliny. Víš, co myslím. Holky jako *Barbie*.“

Jeho zmínka o vyzáblinách mi vyrazila dech. Očividně taky slyšel moji poznámku o Kenovi. Bylo mi to ukradené a taky jsem mu to chtěla říct, Macon však neskončil. Přistoupil tam na té chodbě krátce před obědem až ke mně, prohlédl si mě tmavýma divokýma očima a nesouhlasně nakrčil nos. „Vypadáš v těch šatech jako kroketa, Bakerová.“

Štvalo mě, že najednou lituju, že jsem si pro dnešek zvolila pletené šaty v barvě velbloudí srsti a semišové kozačky ve stejném odstínu, a taky to, že jsem si pod jeho kritickým pohledem začala připadat jako brambora.

Nic z toho jsem však nedala Maconovi najevo.

„Pro některé z nás není vzhled všechno, Podfukáři.“ Protože přesně tohle byl – dokonalý podfukář, který ostatní přinutil věřit, že by ho měli obdivovat. „Krása vybledne a na povrch vyplave ošklivost, kterou v sobě nosíš.“

Narovnal se a ušklíbl. „Předpokládám, že jsi jedna z těch, kterým na kráse nezáleží a člověka si zamiluje jenom pro jeho osobnost, že jo?“

Cítila jsem v tom léčku, jen jsem nevěděla, kam tím míří nebo jak se jí vyhnout. Zvedla jsem bradu a zachovala klid. „Ano.“

Přikývl, jako by si tím potvrdil něco, o čem věděl jen on, a naklonil se ke mně. Většina mých spolužáků byla cítit přílišným množstvím deodorantu, Macon naopak voněl po cedrovém mýdle a feromonech, z kterých by se holce zamotala hlava.

„Něco mi pověz, Kroketo. Vážně tě zajímá krásná duše, když u sebe v pokoji vzdycháš nad kalendářem polonahých hasičů?“

Zbledla jsem a nepříjemně mě zamrazilo.

Macon se krutě usmál. „Ani na vteřinu nevěřím, že by tě Hayes upoutal oslnivou osobností. Chováš se povýšeně, přitom ti na vzhledu záleží stejně jako nám ostatním. Já mám alespoň odvalu to přiznat.“

Co na tom bylo nejhorší? Že měl pravdu. S třísknutím jsem svou skříňku zabouchla a utekla.

„Člověk se s tebou dobře baví, Kroketo,“ křikl za mnou rozesmátým hlasem. Zatraceně *hlasitým*. A když Macon Saint promluvil, lidi poslouchali.

Do oběda se už jídelnou nesly vtipy o krocketách. Ke svému zděšení jsem se příštího dne dozvěděla, že je k obědu smažený sýr s krocketami. Kam jsem se podívala, všude jsem viděla jen ty hnědé kuličky z bramborového těsta. Král Shermontské střední mě označoval a všichni se podle toho zachovali.

Moje zoufalství zesílilo do takové míry, až jsem málem ani nešla na maturitní ples. Tehdy se do toho konečně vložila Sam a přišla za mnou do pokoje na kus řeči.

„Nedělej si ze Santa těžkou hlavu. Myslí to jako